

L'última moda: mascles-objecte

Només per a dones

Despullar-se davant una dona pot ser un joc divertit, però fer-ho davant un gup de dones que cerquen divertir-se, pot resultar més incòmode. En una discoteca de S'Àrenal, a Mallorca, han començat a proliferar *striptease* masculins. Són els espectacles només per a dones.

La roba va desapareixent, amb lentitud i amb art, sabent que elles aniran apujant de to a cada peça que es llevin. Fins que l'artista queda amb el

JOAN CELIA

La sala de la discoteca és plena de gom a gom. Només hi ha dones. Cent, dues-centes. Els homes han quedat a la porta, on el porter (qualsevol li fa la contrària a un tros de gegant com aquell) els ha barrat el pas. El relacions públiques explica als mascles que no poden passar encara, ja que en aquell moment fan un *striptease* masculí, i només les dones el poden veure. Alguns protesten, però tots esperen que l'espectacle s'acabi per entrar: saben que després de l'espectacle valdrà la pena passar: les dones que hi ha a dins estaran ben *carregades* de cava i ben predisposades a la comunicació.

Mentrestant, a dins, el presentador munta el seu *show*: "Estimades amigues, avui us vull presentar uns veïnadets meus que han

volgut venir per conèixer-vos. Són cinc amics que comparteixen el pis, però que estan tan ocupats que quasibé mai poden sortir de casa seva. Jo els he dit que tenia unes amigues molt simpàtiques i ells m'han demanat per favor que us presentés. Aquí els teniu..."

Les femines encara no han entrat en calor, i es troben una mica tallades. Tot i això, saben a què han vingut: una amiga del grup es casa la setmana que ve, i el grup ha decidit d'acabar la festa en un *striptease* només per a dones.

"Amigues meves -el presentador continua amb l'espectacle-, els meus veïnets, quan venien cap a aquí, m'han dit que avui feia molta calor, així que m'han demanat a veure si es podien llevar una mica de roba.

Jo els he dit que sí, és clar, perquè estem en família... el cas és que volen que els ajudeu una mica... crec que us hi podríeu animar". Aviat les espectadores s'animen i comencen a cridar alguna obscenitat cap a l'escenari. La roba va desapareixent, amb lentitud i amb art, sabent que elles aniran apujant de to a cada peça que es llevin, fins que l'artista queda amb el tanga i res més. Aleshores, la més llençada del grup li posa un bitllet de mil duros al tanga, i moments després, aquest acaba de despullar-se del tot. L'espectacle ha acabat, entre crits i gemecs (exagerats) de la concurrència.

AMATEURS

En Xisco, relacions públiques de la dis-

coteca que es dedica a muntar aquest tipus de numerets, manifesta que els actors que fan aquest espectacle són aficionats, no s'hi dediquen professionalment, ni molt menys. Cap dels models s'han dedicat mai a fer culturisme, ni s'han presentat a cap concurs de "Mister el que sigui". Alguns d'ells han sortit de la mateixa discoteca, "del planter", explica en Xisco. La veritat és que molts d'ells són estrangers, i vénen a Mallorca a passar-s'ho bé. És clar que cobren una remuneració, però no ho farien si fos exclusivament per un motiu econòmic.

A més, la feina presenta al·licients addi-

d'ells fan hores dins un gimnàs, s'estimen el seu cos", explica en Xisco.

En qualsevol cas és estrany que no s'hagi alçat cap veu denunciant aquests espectacles de *striptease*, mentre que en *shows* protagonitzats pel sexe contrari sempre hi ha hagut protestes irades de les feministes, que mantenen tesis virulentes contra la utilització de la dona com a objecte.

POCA COMPETÈNCIA

L'espectacle anomenat pels seus creadors "Només per a dones" és molt nou en-

blics (sempre majors d'edat, és clar).

EL PÚBLIC

El públic femení, contràriament al que pugui semblar, és molt més desinhibit que el masculí. Almenys així ho afirma el relacions públiques de la discoteca. Les dones reaccionen molt més "fogosament" que els homes. Quan es tracta de col·laborar a despullar l'artista, la dona es presta voluntària molt més ràpidament que l'home.

Segons en Xisco, això és perquè en els

tanga i res més. Aleshores, la més llençada del grup li posa un bitllet de mil duros al tanga, i moments després, aquest acaba de despullar-se del tot.

JOAN CELIA

cionals. Una vegada acabat l'espectacle, els artistes es tornen a vestir i surten a la discoteca a prendre una copa (quan ja hi ha tothom, homes i tot). Més d'una de les espectadores ha demanat per prendre una copa amb els models, i això ja va més enllà de les seves responsabilitats amb l'empresa: el que pugui passar després del numeret és cosa de dos.

Hem dit que la majoria són estrangers. El que més abunda són els alemanys, seguits dels holandesos, els italians, els mexicans i els espanyols. El relacions públiques de Joy (la discoteca que organitza coses "només per a dones") afirma que és molt difícil trobar homes que es prestin a fer aquest tipus d'espectacle. "Qui ho vol fer és perquè li encanta lluir el cos. Molts

cara, i pocs són els llocs on es faci amb regularitat. En Xisco afirma que molts locals, sobretot del nord de l'illa, els demanen els models per poder fer, un dia, un espectacle d'aquestes característiques. La dificultat de trobar models, juntament amb la nul·la presència d'homes que s'hi dediquin professionalment, fa que no siguin moltes les sales de festa i discoteques que s'animen a muntar *shows* similars.

De totes maneres, Xisco diu que aquest número només el fan cada mes, o cada mes i mig (depèn una mica de la demanda), i es complementa sovint amb altres actuacions que ells anomenen unisex. Aquestes consisteixen en el mateix, però s'alternen els *striptease* masculins i els femenins. És una cosa més per a tots els pú-

espectacles "només per a dones" no hi ha cap altre mascle que el que hi ha a l'escenari, i la complicitat entre dones és molt més forta. "Més d'una vegada ha acabat un artista entre el públic, estirat a la força fins que ha caigut de l'escenari. A un el van deixar sense tanga, i va acabar ple de rapinyades", explica en Xisco, afegint-hi que això, amb les actrius, no passa mai.

Espectacles d'aquest tipus són els que ajuden a desinhibir la societat, prou alliberada ja de segons quins tabús. De qualsevol manera, tota empresa (especialment aquelles que treballen directament amb el turisme i l'oci) han de renovar, any rere any, l'oferta. És allò de renovar-se o morir.

Kim Fuster